

ΜΑΡΙΑ ΛΟΓΟΘΕΤΗ

ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ
ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΔΙΟΓΕΝΗΣ — ΑΘΗΝΑ

Το πλήρωμα του χρόνου

*Δεν αφιερώνω
στα χαμένα λόγια
κι όσα έζησα στα χαμένα*

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

«Περί των κρυφών συνειρμών»	Αθήνα 1979
«Περί της εσχάτης πλάνης»	Αθήνα 1987
«Το πουλί και το κλουβί»	Αθήνα 1992
«Δι' ανήκεστον βλάβην»	Αθήνα 1997

I S B N: 960-7153-33-2

© Μαρία Λογοθέτη

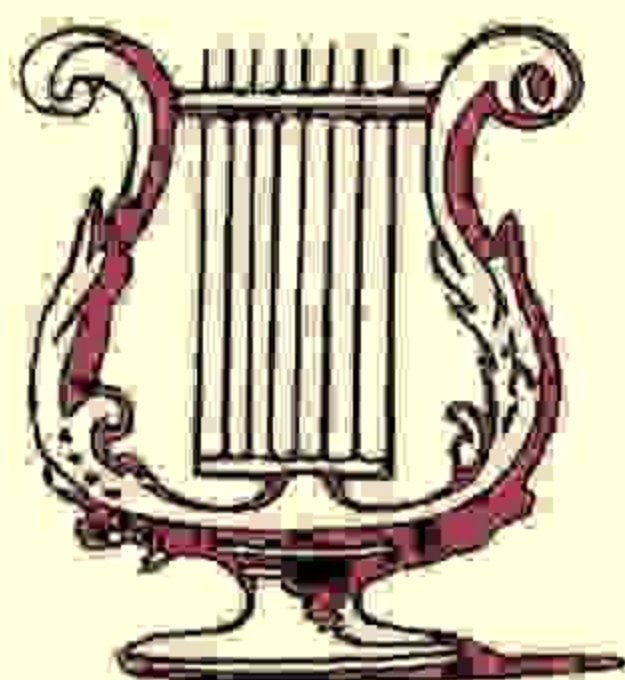

Στοιχειοθετήθηκε και τυπώθηκε το Φθινόπωρο του 1999, για λογαριασμό των εκδόσεων «Διογένης».

ΜΑΡΙΑ ΛΟΓΟΘΕΤΗ

ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ
ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΔΙΟΓΕΝΗΣ — ΑΘΗΝΑ

Μεγάλη Πέμπτη

Τι εμοί και σοι,
η έννοια σου παγκόσμια σταθερά
κάποτε
τώρα συνημίτονη.
Γιατί με πειράζει
που πέφτει το βράδυ
ούτως ή άλλως γρηγορώ.
Ολόκληρο μαρμαρένιο αλώνι
στέριωσα για να ψυχομαχήσω
κι όμως εκεί που με πατούσες γερά
τώρα εγώ σ' αντιπαλεύω.
Τι εμοί και σοι
το καταπέτασμα του ναού
δεν φαίνεται πρόθυμο να σκιστεί
πρέπει εγώ να το πείσω.
Πιο πέρα τα αργύρια
ζητάνε κάποιον
να τα διεκδικήσει τέλος πάντων,
τί θέμα κι αυτό,
ο Ιούδας δεν το αναλαμβάνει
πλέον.
Τι εμοί και σοι
τώρα ήρθε η ώρα μου.

Απλώς δεν ήξερα

Πρωτομαγιά και πανσέληνος,
η άνοιξη μετρά προσεκτικά τα βήματά της,
δεν ξέρει τι θα συναντήσει μπροστά της,
στο αναμνηστικό της κρατά
φακέλλους διαφόρων χρωμάτων κλεισμένους
— δε θέλει να θυμηθεί.
Ο Μάης παρ' όλα αυτά θάναι δικός σου
με τα παράθυρά του τ' ανοιχτά
στην πρώτη του νύχτα
και με τα φρένα του
— παράθυρα και φρένα κοντά κοντά —
απ' όπου και να κυττάξω το Μάη
θα έχει δύο πλευρές,
χωρίς αξία κι οι δυο.
Ο Μάης μάλλον θάναι δικός μου,
αφού έχω φυλάξει ένα κομμάτι του
απ' τη μεσίστια εποχή
εύκολο να το ανασύρω
σε κάθε ασήμαντη στιγμή,
ικανό να ανατρέψει.
Δεν θα βάλω στοίχημα άλλη φορά.
Κι ούτε θέλω να καταλάβω.

Ο Μάης θα είχε πάντα
δικούς του κώδικες.
Απλώς εγώ δεν ήξερα
να διεκδικώ τ' όνομά μου.

Μέχρι

Σε θυμήθηκα σήμερα
πρωινό Σαββάτου και άνοιξη
κάθησα να σου γράψω,
μέσα σε τόσες σιωπές
ποια απ' όλες είναι η δική σου.
Τι ήσουν εσύ τελικά.
Στιγμή δεν ήσουν,
χρόνος δεν ήσουν,
πάμε πιο κάτω
μήπως βρούμε την άκρη,
άκρη δεν είχες,
σε μια φυλακή του νου
μετρούσες αυτά που έλεγα
και είχες αντιρροήσεις.
Τόσον καιρό μετά
η μέρα σου και η νύχτα
λογάριθμοι και προβολές,
περνάς από το ένα κείμενο
στο άλλο
άλλοτε πρωταγωνιστής
κι άλλοτε σε δευτερεύοντες ρόλους
με ταχύτητα που με συνθλίβει —
διεργασία πολύπλοκη

και με ζαλίζει,

θα πέσω.

Δεν μου φτάνει καμιά εξήγηση

κι ούτε έχω προοπτική

να αμβλύνω έστω τα σημάδια.

Τα σημεία στήξεως

καιρό πολύ θα με καταδιώκουν.

Μέχρι να φέρεις την πανσέληνο

δεμένη χειροπόδαρα

να μου ζητήσει συγγνώμη.

Καμμία σας συμβουλή

Το βράδυ ήρθε η θάλασσα,
μια επιφάνεια λεία
που πάνω της γλίστραγαν
εξισώσεις και προβολές,
σε μια άνιση αναμέτρηση
με υποχρέωσε,
δεν είχα ανάστημα
να αντιπαρατεθώ,
κρατούσα στα χέρια μου
αγάπες μάταιες
και μια τελευταία – ναυάγιο
που με παρέσερνε
σε μεταθέσεις κι επαναπροσδιορισμούς.
Τόσοι ισχυρισμοί
στραμμένοι προς τη μεριά μου,
όλοι οι Πιλάτοι μαζί
να πλένουν τα χέρια τους
στη σιωπή μου,
γιατί να πω,
δεν έχω να πω,
η φλεγόμενη βάρδα μου
αποκαΐδια,
δεν μ' ενδιαφέρει

καμμία σας συμβουλή,
δεν έχω να ζητήσω τίποτα,
ό,τι ήταν χθες παρελθόν
σήμερα αφυδατωμένο παρόν
καταλαγιάζει.

Πέντε χρόνια μετά

Ο Μάης ήρθε αυτή τη χρονιά
και με τα δύο του πρόσωπα,
με τα παράθυρά του ανοιχτά
στην πρώτη νύχτα
και με τα φρένα του πατημένα
στην μεσίστια εποχή,
δεν πρόκειται να του δηλώσω
κανενός είδους συμμετοχή,
διακριτικά θα σταθώ σε μιαν άκρη,
επιτέλους έχω λύσεις να του προτείνω
και άποψη.
Συνημίτονος Μάης,
τόσοι Μάηδες στη σειρά,
Πιλάτοι στο χωροχρόνο μου,
αλλάζω σελίδα.
Μια αρμαθιά φεγγάρια χειμωνιάτικα
πού τάχω κρύψει
δεν μπορώ να θυμηθώ,
ελλιποβαρή φεγγάρια
πηχτά
που κάποτε τάβλεπα αλλοιώτικα,
θαρρώ πανσέληνους τα μετρούσα,
δεν φανταζόμουν.

Αυτός ο Μάης ωστόσο με δυσκολεύει,
πέντε χρόνια μετά
ψάχνει το ένδυμά του,
πέντε χρόνια θα πεις δεν είναι λίγα,
πέντε χρόνια θα πεις δεν είναι πολλά,
μια Λερναία Ύδρα στα πόδια του
καταβροχθίζει το χρόνο μου,
δεν ζήτησα εγώ τέτοιες εποχές.

Ιούνης και 7

Σ' αναζήτησα
σε κείνον το Μάη το δίσεχτο
που μου γυρνούσε την πλάτη.
Μια μέρα του Ιούνη – κλαδί
μου έφραξε το δρόμο.
Θα σε ξεχάσω.
Ιούνης και 7
7 κατάρες στο δρόμο μου,
οι σταθμοί της ζωής μου
που προσπέρασα
μου ζητάνε το λόγο,
δεν έχω άλλοθι
δεν είχα πει τίποτα σε κανέναν.
Σκουληκιασμένα φεγγάρια –
παρά το ότι ήξεραν
δεν πήρανε θέση.
Έτσι ήσουν λοιπόν,
δεν φανταζόμουνα,
γι' αυτό σ' ακολουθούσα.
Οι επόμενοι στίχοι μου
θα είναι οργή,
σε μέρες παυσιπόνες
που εξ αρχής μου ανήκαν.

Τόσοι Δούρειοι Ἴπποι
κατὰ λάθος μείνανε πίσω,
κομμάτια παραμυθιού ανυπόγραφα
που αναζήτησαν στέγη
παρά όλα όσα.
Αυτά που μένουν να κάνω
δεν είναι πολλά.
Απόψε εγώ σε αρνιέμαι.

Η άλλη πλευρά της ζωής

Στη θέση μου καθήσαν
βασιληάδες έκπτωτοι
και στρατηγοί πεσόντες
σε καιρό ειρήνης.
Τον όρκο μου τον απήγγειλαν
παρενθέσεις και παρατατικοί,
σημεία στήξεως
χωρίς κανένα αντίκρουσμα,
τη φωνή μου τη ντύθηκαν
δηλώσεις ανυπόγραφες,
δεν έχω πού να κλίνω το γόνυ.
Στις τσέπες μου κρατώ τον ούρειο άνεμο,
δεν θα φυσήξει ποτέ,
στα μαλλιά του φυτρώσανε φύκια.
Κάποτε ήθελα να σου μιλήσω για μένα,
με πρόλαβε η άλλη πλευρά της ζωής,
μην κυττάς που δεν έχει νόημα πια,
εσύ να θυμάσαι
πως η τελευταία πανσέληνος
του περσινού καλοκαιριού,
έσταξε το υστέρημά της
στο φιλί που σου είχα ζητήσει
και το στοίχισε.

Ανακατασκευή παρελθόντος

Τα παιδιά μου όλα σκοτώθηκαν
στην διάρκεια της τελευταίας μου προσευχής
ώρα βραδυνή, Ιούλης μήνας
ανακατασκευή παρελθόντος,
δελτίο ταυτότητας
να δώσει τίτλο στο ανάθεμα.
Η ευτυχία κρεμασμένη απ' τα μαλλιά
σ' ένα περίπτερο,
λόγια για να ειπωθούν,
γιατί προσμετρώ τις συνήθειες,
δεν μπορώ ν' ανταποκριθώ,
δεν έχω με το μέρος μου κανένα συντελεστή,
αρνούμαι.
Ο πικρός καιρός ζητά εξηγήσεις,
η αγάπη σε ύφεση,
οι αλληλουχίες όλες με πρόσωπα και πράγματα
που κάποτε ελέγχανε τις παγκόσμιες σταθερές
— συμπτώσεις άτυπες —
πού είναι ο Ιούδας να με διαφυλάξει;
Δεν θα πω ότι δεν έπαιξα με το φως,
δεν θα πω ότι δεν διέτρεξα
όλες αυτές τις εκδοχές
πάνω σε σχεδίες προσημασμένες
στ' ανοιχτά της ψυχής.

Γι' αυτό
όταν θα υποστεί τη μοίρα του
το καλοκαίρι
θα πάρω χαρτί να σου ξαναγράψω.

Τότε ...

Μια νύχτα βραχνή
και μια πανσέληνος σκύλα
όλος μου ο διάκοσμος,
πού πήγε το καλοκαίρι;
Στον ύπνο μου
κάποιο παράθυρο σε άλλο κόσμο
θα ξεχάστηκε μισάνοιχτο,
ο Αύγουστος σε υποστολή,
του χρωστώ πολλούς θανάτους,
προς το παρόν κρατώ τα προσχήματα.
Δεν ξέρω πού θα με βγάλει
αυτή η αλλόκοτη εποχή,
εγώ αγρυπνώ,
δεν θ' αφήσω να με πιάσει
στον ύπνο,
οι δικαιολογίες της
της ανοίγουν δρόμο προς τη μεριά μου,
δεν θα καταδεχτώ
να ζητήσω από τον Ιορδάνη
να στραφεί πάλι προς τα οπίσω
κι από τις ασήμαντες παρεμβάσεις
του παραμυθιού
δεν θα επωφεληθώ.

Η συντέλεια της αγάπης
προοιωνίζει σεισμούς και μάχαιρα,
στα ρήγματα της μοναξιάς
αλλοιωμένες στιγμές
προβάλλουν παρθένες.
Μια μέρα η σιωπή του ήλιου
θα γίνει αβάσταχτη.
Τότε τα διδάγματα
της ζωής μας
θα είμαι πλέον σε θέση
να σου τα ερμηνεύσω σωστά.

Μετρώ

Ἐκλειψη ηλίου και Αύγουστος.
Ἡ σκιά ενός Μάη δίσεχτου
αρνεῖται να αποδεσμεύσει
τη σκέψη,
πέρασαν τόσα χρόνια θα πεις,
παρ' όλα αυτά η ίδια σμηρία,
τα ίδια σκουλήκια φεγγάρια
συνεργοί,
θέλω ν' αλλάξω νύχτα,
μ' ένα άλλο όνειρο
μπορεί να τα πάω πιο καλά,
τουλάχιστον τώρα
είναι καιρός να δοκιμάσω.
Από λίγο πιο πριν και μετά
λίγα πράγματα με αφορούν
γι' αυτό και σου μιλώ χωρίς ευθύνη.
Μετρώ το λίγο σου τώρα,
ένα κακό συναπάντημα
η όλη σου αποδοχή,
δεν άξιζε να με σημαδέψει,
το πρώτο σου πρόσωπο
προοιωνίζε όσα ήρθαν,
βιάστηκα
να ντυθώ το ένδυμά σου.

Μπορεί να ξέρεις κι εσύ
από παραμύθια που είχαν κακό τέλος,
μπορεί και σένα να σε νικήσαν
οι μάγισσες και οι αράχνες
κι ας μην το δείχνεις.
Μη κυττάς που σε φωνάζω,
δε θέλω να ρθείς.
Δεν μπορώ να ξαναμπώ
σε κανένα σου παραμύθι,
μείνε εσύ μόνος στην άκρη της σπηλιάς
να καλείς σε βοήθεια.

Το πλήρωμα του χρόνου

Κι ακόμα πιο ύστερα
ήρθε το πλήρωμα του χρόνου
κάτι σαν μια νέα ευκαιρία
εμπειρία διάδοχη
παυσίπονη
σε χορήγηση υπογλώσσια
του ενός μιλιγκράμ
Και δεν παραλείπω βέβαια
να σου πω
ότι τα ενδιάμεσα στάδια
είχαν εξελιχθεί ερήμην,
θάλεγα είκη και ως έτυχε
αν εξαιρέσεις κάποιες ασήμαντες
ανυπόγραφες αναμικρές στιγμές.
Και τώρα που πέρασαν όλα
και τώρα που πέρασες
μια υποψία υπόλοιπου
χωρίς καμμιά αποσκευή
ισχυρίζεται,
του χρεώνω όσα κατά λάθος
μείναν πίσω,
μ' έχουν ζαλίσει αυτά
που κατά λάθος μείναν πίσω,

ο μάντης Κάλχας σου
έχει φυγαδεύσει τον ούρειο άνεμο,
ούτως ή άλλως δεν θα μπορούσα
να πλεύσω.

Θα συναντηθούμε πάλι
στην άκρη της μεσίστιας εποχής
εσύ ν' αραδιάζεις
όψιμους προβληματισμούς
κι εγώ
να σκύβω το κεφάλι.

Σου χρωστώ

Την τιμωρία σου
θα την καθορίσω εγώ,
εγώ θα σημαδέψω στα φανερά
τον Δούρειο Ίππο σου
και θα τον παραδώσω ανυπόληπτο
στις όποιες συγκρίσεις,
δεν έχεις τίποτα να κάνεις εσύ,
θα διεκπεραιωθούν ερήμην σου όλα
κι ούτε χρειάζεται να συγκατανεύσεις.
Ο καιρός που σ' αγαπούσα
άλλαξε ένδυμα,
μπήκε στο μέλλον ανώνυμος
χωρίς ρυτίδες και προοπτική,
δρεπανηφόρος,
τον ακολουθώ.
Σου χρωστώ μια προδοσία.
Τα αργύρια δικά σου.

Κάθε στιγμή και στίχος

Dance me to the end of love.
Μεσημέρι και “άνεμος”
οι αποστάσεις πολλαπλασιάζονται
επί μίαν άγνωστη σταθερά,
οι ήχοι αναμέλποντες, κρατώ τα ηνία.
Δεν χωρά σε κανένα περιθώριο
η θάλασσα,
κάθε στιγμή και στίχος
εγώ ποτέ
δεν μπορώ να στο εξηγήσω τώρα
θα δυσκολευτείς.
Ο ήλιος εχθρός, στοιχειοθετώ ερήμην,
έμμετρη παλινδρομήση,
το καλοκαίρι ανδρώνει τα οχυρά του
δεν έχω αντίρρηση να καώ.
Δεν το ξέρεις εσύ αλλά λείπεις.
Ήχος ρολογιού στην τσέπη μου
μετράς το χρόνο.
Θέλω να σου πω
πως έχω πάψει να υπολογίζω το χρόνο.
Τί προς ημάς;
Δεν θα σου ζητήσω ποτέ εξηγήσεις.
Μεροληπτώ.

Το αίνιγμα του Ιούδα

Τί ξέρεις εσύ για τον Ιούδα,
ό,τι κι αν σούχουν πει
διαδοσίες Φαρισαίοι
ήταν η πιο ανυπόστατη εκδοχή,
έχει δικούς της κώδικες αυτή η ιστορία,
τα αργύρια προσυπογράφουν
την κλειστή της αρίθμηση,
ένα μεσημέρι Τρίτης μου αποκαλύφτηκε,
λίγα μέτρα πιο κάτω άλλαξα ισχυρισμούς.
Ζητιάνεψα χρόνια μια προδοσία
κι ωστόσο τη στιγμή ακριβώς
που με παρέδιναν
ήξερα ότι η επιλογή ήταν προγεγραμμένη,
μια ανιστόρητη εποχή την είχε αδράξει
κι επιπλέον τα αργύρια
δεν είχαν αντίκρουσμα,
το αίνιγμα του Ιούδα μάλλον
δεν με αφορούσε ποτέ,
εγώ μόνη μου είχα προσαχθεί
στον Πιλάτο,
τα απο κει κι έπειτα
δεν είναι δουλειά κανενός να γνωρίζει
κι εσύ που τώρα

μου χτυπάς την πόρτα
μην προσπαθήσεις κάτι να μου πεις,
δες,
οι ρυτίδες μου σχηματίζουν
έναν αστρικό συνδυασμό
μ' επιδράσεις πανίσχυρες,
το τόξο του Ιούδα στη μέση
κι ωστόσο ν' ακουμπά τον κύκλο,
αλλόκοτες συντεταγμένες,
δεν σε συμφέρει να υπεισέλθεις,
κάνε πως δεν κατάλαβες,
άλλωστε,
με όσα τόσην ώρα σου λέω
τί σχέση μπορεί νάχεις εσύ.